

Plus Theater

Hell Yeah! van Neon rafelt precies goed op Fringe

Het Amsterdam Fringe Festival barst van de rafelrandkunst. De voorstelling *Hell Yeah!* van Neon rafelt precies goed. De solo *Jezebel* daarentegen mag soms best wat gelijker.

Fritz De Jong 11 september 2019, 14:50

De Brakke Grond, waar het Amsterdam Fringe Festival wordt gehouden. BEELD AN

Voorstellingen met een rafelrandje: daarvoor komen we naar Amsterdam Fringe Festival. *Hell Yeah!* van Neon rafelt precies goed.

Een eerdere versie – door mij niet gezien – werd gemusiceerd gedanst door een grotere bezetting. Nu kijken we naar twee uitvoerenden: een in nylon ingepakte vrouwfiguur die

Aangeboden door T-Mobile

De kansen én bedreigingen van de smartphone-obsessie

aanvankelijk roerloos onder een van de drie primitieve takkenconstructies zit.

De ander – een halfontklede man met een sjamanistisch masker – is een stuk beweeglijker. Begeleid door een geluidsband brengt de gitaarspelende danser een reeks lo-fi rockende nummers. De existentialistische teksten, overwegend in het Duits, roepen mooie herinneringen op aan de industriële postrock van Einstürzende Neubauten.

Daarbij stoort het echter dat het geluid in de zaal belachelijk zacht staat. Rafelrandkunst heeft VOLUME nodig, mensen! Desondanks is het intrigerend om te kijken naar de op heidense rituelen geënte dans van de inmiddels maskerloze man, terwijl de naakte vrouw nerveus over het toneel schuifelt in haar nylon cocon.

Een voorstelling die juist wat minder rafelranden zou kunnen gebruiken is de boeiende solo *Jezebel*.

Cherish Menzo zet het spotlicht op de wereld van *video vixens*: de seksueel provocerende vrouwen die sinds de jaren 1990 onderdeel zijn geworden van de hiphopcultuur.

Gehuld in een zalmroze speelpakje, een bontjas en een opzichtige gouden ketting legt Menzo aanvankelijk de nadruk op haar hypnotiserende mimiek en de spinachtige handbewegingen die ze maakt met extreem lange nepnagels. Doodzonde dat we daar geen extreme close-ups van zien op het wel degelijk aanwezige videoscherm. Dat mag dus een stuk gelijker – fuck die rafels.

Indringend is de met vervormde stem gezongen versie van de ranzige raphit *Oochie Wally*: “*He really, really tried to hurt me.*” Heerlijk absurdistisch is de finale waarin Menzo gehuld is in een glanzend opblaaspak, maar de weg tussen die gedeelten mag best iets gestroomlijnder.

Niks veranderen echter aan de slow motion opkomst op een coole *lowrider bicycle*: die is goud waard.

Dans

Hell Yeah & Jezebel

Door Jezebel & Cherish Menzo

Gezien 6/9, De Brakke Grond (Amsterdam Fringe Festival)

Te zien 12 t/m 14/9, aldaar

MEER OVER JEZEBEL & CHERISH MENZO KUNST, CULTUUR EN ENTERTAINMENT
KUNST EN ENTERTAINMENT FRITZ DE JONG